

ת"פ 31743/07/19 - מדינת ישראל נגד יצחק קנורפל

בית משפט השלום בקריות

ת"פ 31743-07-19 מדינת ישראל נ' קנורפל(עציר)

בפני כבוד השופט יוסי טורס
בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

יצחק קנורפל

הנאשם

גזר דין

כתב האישום וההליכים

1. הנאשם הורשע על פי הודאתו בעבירות של התפרצות לדירה, לפי סעיף 406(ב) לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן - חוק העונשין) וגניבה, לפי סעיף 384 לחוק העונשין. בהתאם לעובדות כתב האישום ביום 4.2.19 התפרץ הנאשם לדירה בכך שפתח דלת הזזה בחדר אמבטיה וכנס לדירה, ממנה גנב תכשיטים שונים.
2. הנאשם לא ביקש לקבל תסקיר, אך בשל היותו אסיר ביקש שיוגש לתיק בית המשפט דיווח משב"ס בדבר הליכי השיקום שהוא עובר בכלא וכן אישור הרשות לשיקום האסיר (להלן - רש"א) בדבר הכנת תכנית שיקומית עבורו לצורך שחרור מוקדם. נעתרתי לבקשה והמסמכים אכן הוגשו לתיק בית המשפט.
3. מהדיווח שהתקבל משב"ס עולה כי הנאשם אסיר מיום 5.5.19 ובעברו מאסרים רבים ורקע של שימוש בסמים קשים במשך שנים רבות. במאסר הנוכחי נקלט הנאשם במחלקה טיפולית מחודש 8/19, הוא משתתף בקבוצות, מבצע תפקידים הכוללים נטילת אחריות, מעורב בהליך הטיפול ומבצע את המטלות הטיפוליות כנדרש. הנאשם נדרש למסור בדיקות שתן והן נמצאו נקיות מסמים. הנאשם נבדק על ידי רש"א ונמצא מתאים להמשך טיפול בהוסטל לאחר סיום תיק זה.
4. הוגש גם מסמך מסכם מרש"א ובו נסקרו תולדות חייו של הנאשם שאין מקום לשוב ולפרטן במסגרת זו בשל צנעת הפרט. החלק הרלוונטי לענייננו הוא כי רש"א סבור שראוי לשלב את הנאשם בקהילה הטיפולית במלכישוע ולאחר מכן בהוסטל ובדירות מעבר, היינו הליך גמילה ארוך ומעמיק הכולל מסגרת סגורה לתקופה לא קצרה. לאור כך צוין כי הנאשם נמצא מתאים להמשך בדיקת התאמתו לטיפול בקהילת מלכישוע.

טיעוני הצדדים לעונש

5. ב"כ המאשימה הפנה לעובדות כתב האישום, לרכוש שנגנב וערכו וציין כי ניכר שהנאשם תכנן את מעשיו וחיפש פתח כניסה לדירה. נטען כי מתחם הענישה ההולם את העבירה בנסיבותיה נע בין 12 חודשי מאסר ועד 24 חודשים. ביחס לעונש שיש להטיל על הנאשם צוין כי עברו מכביד וכולל עבירות רכוש רבות וכי הוא ריצה בעבר מאסרים רבים. כן צוין כי רק לאחרונה נידון הנאשם לעונש מאסר בן 16 חודשים. ביחס לאפשרות סטייה ממתחם הענישה מטעמי שיקום טען ב"כ המאשימה שלא התבקש תסקיר מטעם שירות המבחן ואין ליתן משקל לדו"ח רש"א ולדו"ח הסוציאלי שהגיש שב"ס. לאור כך ביקשה המאשימה להטיל על הנאשם עונש מאסר בן 20 חודשים וזאת במצטבר לעונש אותו הוא מרצה כיום, מאסר מותנה, פיצוי והתחייבות.

6. ב"כ הנאשם פירטה את נסיבות חייו ואת העובדה כי אלו כללו עד כה שימוש בסמים, ביצוע עבירות וכניסה לבתי סוהר. צוין כי בששת החודשים האחרונים השתלב הנאשם בתכנית טיפולית בכלא חרמון והוא מתמיד בה ומעוניין לשקם את חייו. הסנגורית הפנתה למסמכי שב"ס ורש"א וטענה כי עולה מהם תפקוד תקין, ניקיון מסמים ומוטיבציה ומשכך הומלץ על תכנית טיפולית הכוללת השתלבות במלכישוע ולאחר מכן הוסטל, וזאת ככל שישוחרר שחרור מוקדם. לאור כך נטען כי הוכחו סיכויי שיקום המצדיקים חריגה ממתחם הענישה ולכן התבקש עונש אשר לא יפגע בהליך השיקום המיועד לנאשם.

7. הנאשם הביע חרטה והדגיש כי בניגוד לעבר, הוא מבין כיום בזכות ההליך שהוא עובר את חומרת העבירה שביצע והוא נוטל אחריות מלאה למעשיו. הנאשם ציין כי עונש מאסר במצטבר לעונש בו הוא נושא עלול לעכב את שחרור ברישיון.

דין והכרעה

קביעת מתחם העונש

8. בהתאם לתיקון 113 לחוק העונשין, על בית המשפט לגזור את הדין לאחר קביעת מתחם ענישה ההולם את העבירה בנסיבותיה. בעת קביעת מתחם העונש ההולם מתחשב בית המשפט בעקרון המנחה בענישה - הלימה, בערך החברתי שנפגע, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנוהגת ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, על פי סעיף 40ג' לחוק העונשין. לאחר קביעת המתחם יש להחליט אם ראוי לסטות ממנו, לקולה או לחומרה, שאחרת ייגזר העונש בגדרי המתחם שנקבע.

9. **הערכים המוגנים** בעבירה התפרצות לבית מגורים וגניבה ברורים. "עבירות אלו פוגעות ברכושו של האחר ומערערות את תחושת הביטחון שלו במרחבו האישי המוגן" (רע"פ 689/20 **דוד גבאי נ' מדינת ישראל** (28.1.2020); וראו גם רע"פ 3063/11 **אפריים כהן נ' מדינת ישראל** (17.4.2011)). כן ראו: ע"פ 7453/08 **מדינת ישראל נ' אואזנה** (31.12.2008).

"לגישתי, כינוי עבירות של פריצה וגניבה מבתים, רק כ"עבירות נגד הרכוש" (כפי שמקובל לקרוא לעבירות מסוג זה), הינה הגדרה מוטעית. זאת מאחר שפריצה לביתו של אדם, טומנת בחובה לעיתים קרובות לא רק נזק כלכלי רב, אלא גם צער ועוגמת הנפש הנגרמים לקרבתו של עבירות אלה. הנה כי כן, אין מדובר בעבירות נגד רכוש גרידא, אלא בעבירות המפרות את פרטיותו של האדם בצורה הגבוהה ביותר. זאת ועוד הגדרת עבירות אלו כ"עבירות רכוש", נותנת תחושה מצמצמת וקונוטציה שגויה - לסובבים, באשר למהות העבירות שהתבצעו, הפוגעות במהות המתמצית באמירה: "ביתו של אדם - מבצרו". ברגע שביתו של אדם נפרץ, תחושת חוסר אונים וחוסר ביטחון ממלאת את ליבו. הנה כי כן, הפריצה אינה רק לבית - מבחינה פיזית, אלא בעיקרה חדירה לתוך התא האישי-משפחתי השמור ביותר של האדם".

10. **נסיבות הקשורות בביצוע העבירה** - עובדות כתב האישום אינן מתארות פריצה אלימה, אלא פתיחת חלון שלא היה נעול מבלי לשבור דבר. ביחס לנזק הכלכלי שנגרם אציין כי כתב האישום אינו מפרט את שווי הגניבה ואולם המאשימה הגישה ללא התנגדות ההגנה מסמכים בדבר שווי הגניבה מהם עולה כי הסכום הכולל הוא 5,500 ₪. אציין עוד כי אין להביא במניין השיקולים את גילה של המתלוננת, שכן עובדה זו לא צוינה בכתב האישום (ע"פ 7349/14 **מדינת ישראל נ' פלונית** (14.5.2015) וממילא לא הוכח (ולא נטען) שהנאשם ידע זאת. ביחס לנסיבות שהביאו את הנאשם לביצוע העבירה, דומה כי ניתן לקבוע בבירור שהיה זה בשל התמכרותו לסמים והרצון לרווח קל לצורך מימון הסם.

11. **מדיניות הענישה** הנוהגת בעבירות של פריצה לדירה מחמירה ובית המשפט העליון קבע לא אחת כי יש לנקוט יד קשה כלפי המבצעים עבירות אלו (רע"פ 689/20 **דוד גבאי נ' מדינת ישראל** (28.1.2020)), שכן עבירות אלו הפכו "למכת מדינה, למקור דאגה וטרור לאזרחים רבים ולפגיעה בתחושת ביטחונם" (רע"פ 1708/08 **מרדכי לוי נ' מדינת ישראל**, תק-על 2008(1), 3448, 3449 (2008)). לצורך בחינת מדיניות הענישה הנוהגת ניתן להפנות לפסקי הדין הבאים: רע"פ 10551/09 **יורובסקי נ' מדינת ישראל** (7.1.2010), בו הוטלו על הנאשם 15 חודשי מאסר בגין פריצה לדירה, תוך הפעלת מאסר מותנה; רע"פ 689/20 **דוד גבאי נ' מדינת ישראל** (28.1.2020), בו הוטלו על נאשם 12 חודשי מאסר בפועל בגין פריצה לדירה שבוצעה בדרך של שבירת סורגי חלון, כניסה לדירה וגניבה של תכשיטים בשווי 6,000 ₪. בית המשפט העליון ציין כי העונש אינו מחמיר יתר על המידה ודחה את בקשתו למתן רשות ערעור; עפ"ג 8332-08-10 **אבו סיאם נ' מדינת ישראל** (7.10.2010), בו נגזרו על הנאשם בגין עבירות של התפרצות למקום מגורים וגניבה 18 חודשי מאסר; ע"פ 43816-01-11 **חליאלה נ' מדינת ישראל** (4.3.2011), בו נגזרו על נאשם שהורשע בעבירות של התפרצות למקום מגורים וגניבה 15 חודשי מאסר; ת"פ 12697-11-15 **מדינת ישראל נ' מורוזוב** (8.7.2018), בו נגזרו על הנאשם בגין עבירות של התפרצות למקום מגורים וגניבה 11 חודשי מאסר בפועל; רע"פ 8637/14 **וואליד עבאסי נ' מדינת ישראל** (13.01.2015), בו הורשע נאשם בשני אירועים של התפרצויות לדירות וגניבות. בית משפט השלום קבע מתחם הנע בין 10 חודשי מאסר לבין 24 חודשי מאסר וגזר על הנאשם עונש של 16 חודשי מאסר לריצוי בפועל. בערעור הוקל עונשו של הנאשם ל-12 חודשי מאסר, ובקשת רשות ערעור לבית המשפט העליון נדחתה; רע"פ 916/17 **בוסקילה נ' מדינת ישראל** (18.4.2017), בו הורשע נאשם בעל עבר פלילי מכביד בעבירה של התפרצות למקום מגורים וגניבה ונגזרו עליו 18 חודשי מאסר בפועל והופעל מאסר על תנאי של 10 חודשים במצטבר. ערעורו של הנאשם לבית המשפט המחוזי וכן בקשת רשות ערעור לבית המשפט העליון נדחו; ת"פ 39297-02-18 **מדינת ישראל נ' ערגי** (27.6.2018), בו נגזרו על נאשם שהורשע בעבירות של התפרצות לדירת

מגורים, גניבה, החזקת כלי פריצה והחזקת סם שלא לצריכה עצמית 16 חודשי מאסר בפועל וכן הופעלו מאסרים מותנים;

מנגד, קיימים גם מקרים בהם הוטלו עונשים שלא כללו מאסרים בפועל, אלא לריצוי בעבודות שירות, בעיקר בשל שיקולים הקשורים לנסיבות אישיות. ראה: עפ"ג 44274-01-12 **גליקסמן נ' מדינת ישראל** (21.2.2013); ע"פ 23525-01-13 **מדינת ישראל נ' קעדאן** (13.6.2013); ע"פ 48422-02-13 **ניסנוב נ' מדינת ישראל** (11.7.2013); ת"פ 27447-06-12 **מדינת ישראל נ' מסלטי** (13.6.2013); ת"פ 39168-07-17 **מדינת ישראל נ' כהן** (20.6.2018);

12. לאור כל זאת, אני בדעה כי מתחם הענישה ההולם את העבירות מושא התיק העיקרי, נע בין 8 חודשי מאסר בפועל ועד 20 חודשי מאסר בפועל.

קביעת עונשו של הנאשם

13. קביעת עונשו של הנאשם מעמדת בין שני השיקולים המנחים בענישה - הלימה ושיקום. המעשים שביצע הנאשם חמורים, וככלל ראויים לתגובה עונשית הולמת. עברו של הנאשם מחמיר וכולל עבירות רכוש רבות. רק לאחרונה נידון הוא לעונש מאסר לא קצר בגין עבירה דומה (ואולם יש להדגיש כי העבירה בה עסקין בוצעה לפני העבירה בגינה נושא הוא כיום עונש מאסר). מכלול נתונים זה תומך, בהיעדר נסיבות חריגות, בהטלת עונש מאסר משמעותי, תוך העדפת שיקולי ההלימה ובמצטבר לעונש בו הוא נושא כיום. עם זאת, לא ניתן לדעתי להתעלם מהשינוי המשמעותי שעבר הנאשם במהלך תקופת מאסרו ומשכך, ראוי לדעתי להביא שינוי זה בחשבון ולהתאים את עונשו בשל סיכויי שיקום. אפרט נימוקי להלן.

14. כידוע, בהתאם לסעיף 40ד' לחוק העונשין, רשאי בית המשפט לחרוג לקולה ממתחם הענישה שקבע, אם מצא כי "הנאשם השתקם או כי יש סיכוי של ממש שישתקם". בעניין זה נקבע כי "מבלי לקבוע מסמרות, ניתן לציין ששילוב בין שינוי מהותי בהתייחסות הרגשית לאירוע העבירה המתבטא בנטילת אחריות, כפרה והבעת אמפתיה לנפגעי העבירה לבין אינדיקציות אובייקטיביות לקיומו של תהליך שיקומי-טיפול מוצלח וחזרה לדרך הישר, עשוי להצביע על "סיכוי של ממש לשיקום" כלשונו של סעיף 40ד(א))" (ע"פ 6637/17 **אליזבת קרנדל נ' מדינת ישראל** (18.4.2018), פסקאות 23-25 לפסק דינה של כבוד השופטת ברק-ארז).

15. סבור אני שהנאשם הוכיח שקיימים בעניינו סיכויי שיקום באופן המצדיק התחשבות לצורך קביעת עונשו. הנאשם הודה בביצוע העבירה ומדבריו התרשמי מקבלת אחריות מלאה, הפנמת הפסול שבמעשה ורצון לשינוי. אכן, הנאשם לא ביקש שיוכן בעניינו תסקיר מטעם שירות המבחן ואולם מקובלת עלי טענת הסנגורית כי היה זה בשל פרק הזמן הארוך שנדרש לצורך כך, דבר שהיה פוגע ביכולתו של הנאשם לעמוד בפני ועדת השחרורים ולהמשיך בהליך השיקומי. משכך, ראוי לבחון את הנתונים שהציג הנאשם מגורמי טיפול אחרים, למרות היעדר תסקיר. אציין בעניין זה כי "את התשתית העובדתית להוכחת סיכויי השיקום ניתן לגבש באמצעים ראייתיים שונים, ובראשם התסקיר של שירות

המבחן" (ע"פ 6637/17 **אליזבת קרנדל נ' מדינת ישראל** (18.4.2018)), ומכאן שניתן להוכיח סיכויי שיקום גם ללא תסקיר מטעם שירות המבחן, אם כי לתסקיר שירות המבחן מעמד מיוחד ומרכזי בנושא זה.

16. מהדו"ח הסוציאלי שהגיש שב"ס עולה כי הנאשם משולב מזה כחצי שנה בתכנית טיפולית לגמילה מסמים והוא מתפקד בה כראוי. יש להביא בחשבון בעניין זה גם כי הוא שולב בבית סוהר חרמון, שהוא בית כלא שיקומי. לכך יש להוסיף את עמדת רש"א שהכינה עבורו תכנית טיפולית מקיפה וארוכת טווח באם ישוחרר שחרור מוקדם. ממסכמים אלו עולה פרוגנוזה חיובית וסיכויי שיקום של ממש המצדיקים התחשבות בענישה על מנת שזו לא תפגע בסיכויי שיקומו של הנאשם ובמיוחד שלא תפגע בתכנית הטיפולית המתוכננת עבורו.

17. אכן, לעיתים חומרת העבירה תביא למסקנה לפיה יש להעדיף את עקרון ההלימה על פני שיקומו של הנאשם, שכן שיקום אינו חזות הכל ויש שנכון להעדיף שיקולים אחרים (ע"פ 5376/15 **ניסים ביטון נ' מדינת ישראל** (11.2.2016)). עם זאת, אין זה המקרה המתאים להתעלם מסיכויי השיקום. לפי הדוחות שהוגשו בעניינו, נראה כי הנאשם מצוי כיום "במקום אחר". הוא אינו צעיר ודומה שלראשונה הוא מבקש לערוך שינוי משמעותי בחייו. הוא מצוי בהליך טיפולי משמעותי אשר הביא לשינוי חשיבה והתנהגות. הוא נקי מסמים תקופה לא קצרה וכידוע מדובר בהליך קשה, אשר באם יצלח, החברה תצא ממנו נשכרת אף היא. הנאשם מבקש להמשיך בהליך הטיפול למשך תקופה ארוכה ואף במסגרות סגורות. גורמי הטיפול בכלא וכן רש"א סבורים כי תפקודו תקין וכי הוא זקוק להמשך טיפול. כל אלו, מבססים מסקנה בדבר סיכויי שיקום המצדיקים התחשבות על מנת שלא לפגוע בשיקום הנאשם.

18. עם זאת אציין כי סיכויי השיקום במקרה זה אינם מצדיקים להימנע מהטלת עונש מאסר כלל, אלא ההתחשבות בסיכויי השיקום תהא באורך המאסר שיוטל ובמיוחד באורך תקופת המאסר שתצטבר לעונש שהוא מרצה כעת. לדעתי, הטלת עונש מאסר ארוך במצטבר לעונש אותו מרצה הנאשם כיום, עלולה לפגוע בתכנית השיקומית שמיועדת לו באם ישוחרר שחרור מוקדם. עם זאת, אינני סבור שראוי לחרוג ממתחם הענישה עד כדי הימנעות מהטלת עונש מאסר. האיזון הראוי לדעתי בין חומרת העבירה לבין סיכויי שיקומו של הנאשם, כפי שהוכחו בנקודת זמן זו, הוא בהטלת עונש מאסר מתון אשר רק תקופה קצרה ממנו תצטבר לעונש אותו הוא מרצה כעת (לאפשרות לחרוג בשל סיכויי שיקום ועדיין להטיל עונש מאסר המתכתב עם סיכויי השיקום, ראו למשל ע"פ 826/19 **אמיר יונג נ' מדינת ישראל** (21.11.2019)). בכך ניתן להטיל ענישה מוחשית לא קלה ועם זאת להימנע מפגיעה בלתי נדרשת בסיכויי שיקומו של הנאשם. עוד אציין כי בעניין האפשרות לחפוף בין עונשי מאסר "נפסק, כי לבית המשפט מוקנה שיקול הדעת להחליט אם לצבור או לחפוף את העונשים המוטלים על נאשם (ראו ע"פ 1601/03 עיני נ' מדינת ישראל, פ"ד נט(5) 949, פס' 13 (2005)), כאשר בגדר הפעלת שיקול דעתו עליו 'לאזן בין האינטרס החברתי במצויי הדין לבין האינטרס האנושי, נקיטת מידת חסד עם הנאשם, המאפשרת לו לרצות את העונש החמור כדי לכפר על עוונותיו' (ראו ע"פ 3834/10 והבה נ' מדינת ישראל, פס' 152 (6.3.2013)) (ע"פ 8080/12 **מדינת ישראל נ' אהוד אולמרט** (28.9.2016)); לשיקולי ההלימה בשאלת צבירת עונשים ראו גם רע"פ 3589/17 **אביעד שמואל נ' מדינת ישראל** (10.2.2020)). משכך, בכוונתי להטיל על הנאשם עונש מאסר קצר המבטא בצד סיכויי השיקום גם את נסיבות העבירה ונסיבותיו האישיות, תוך קביעה שחלקו ירצה בחופף לעונש אותו הוא מרצה כעת על מנת שלא לפגוע בסיכויי שיקומו. אציין עוד כי דומה שלו היה מצרף הנאשם תיק זה לתיק עליו נשפט לפני זמן קצר (והוטלו עליו בהסדר טיעון 16 חודשי מאסר) העונש הכולל שהיה מוטל עליו היה לא רחוק מעונש שיוטל על הנאשם כעת, תוך התחשבות בשאלת צבירת העונשים).

19. אשר על כן, לאחר שבחנתי את מכלול השיקולים, הן לקולה והן לחומרה, אני מחליט לחרוג ממתחם הענישה מטעמי שיקום ומטיל על הנאשם את העונשים הבאים:

א. מאסר בפועל למשך 5 חודשים.

בהתאם לסעיף 45(ב) לחוק העונשין ותוך הבאת שיקולי השיקום גם בעניין זה, אני קובע כי מתוך העונש אותו הטלתי, יישא הנאשם **3 חודשים במצטבר** לעונש אותו הוא מרצה כיום והיתרה תחפוף לו.

ב. מאסר על תנאי למשך 6 חודשים והתנאי הוא שהנאשם לא יעבור אחת או יותר מהעבירות בהן הורשע, בתוך 18 חודשי מהיום בו ישוחרר מהמאסר.

ג. אני מחייב את הנאשם לפצות את המתלוננת ע"ת מס' 1, בסך של 1500 ₪. הפיצוי ישולם עד 120 יום לאחר שהנאשם ישוחרר מהמאסר. המאשימה תמציא למזכירות בתוך 30 יום את פרטי חשבון הבנק של המתלוננת ותביא לידיעתה תוכנו של גזר הדין. אציין כי בקביעת סכום הפיצוי התחשבתי בכך שהמתלוננת קיבלה פיצוי מחברת הביטוח שביטחה את דירתה.

הודעה זכות ערעור בתוך 45 ימים.

ניתן היום, י"ח שבט תש"פ, 13 פברואר 2020, במעמד הצדדים.